

proprium attributum justitiæ, habens quamdam convenientiam formalem, etsi analogam, cum justitia commutativa creata, ratione cuius propria et formalis justitia commutativa dici potest, licet a rigore hujus justitiæ, prout est in creaturis, aliquo modo discrepet seu differat in objecto formali suo; atque hanc justitiam maxime Deus exercet in retribuendis præmiis meritorum, vel condignis satisfactionibus acceptandis. Plures partes habet hæc assertio, quas sigillatim probabimus. Et imprimis generatim, quod in Deo sit hoc attributum justitiæ commutativæ, ex dictis hactenus facile concluditur. Primo, quia omnis virtus, quæ formaliter sumpta perfectionem dicit sine imperfectione, in Deo formaliter invenitur, ut in secunda assertione declaratum est; sed justitia commutativa, ut sic, dicit perfectionem, ut per se notum est, et nullam includit imperfectionem, ut in tertia assertionem est probatum; est ergo in Deo formaliter, eritque unum ex attributis ejus. Secundo, quia in Deo est propria justitia, ut ostendimus, et illa habet formalem aliquam convenientiam cum justitia commutativa humana, non tantum secundum communissimam rationem justitiæ, sed etiam in his quæ propria sunt justitiæ commutativæ prout a distributiva vel legali distinguitur; ergo secundum talem rationem vere ac proprie dicitur illud attributum divinum justitiæ commutativæ. Minor ex dictis etiam constat, quia proprium justitiæ commutativæ est respicere jus proprium et particulare alterius, et illud explere seu tribuere secundum æqualitatem seu proportionem rei ad rem; hoc enim munus non spectat ad justitiam legalem, nec ad distributivam, ut postea videbimus; est ergo proprium commutativæ; et tamen illud exercere justitia divina potest, ut ex priori puncto generatim patet, quia in illo actu nulla involvitur imperfectio. Et quod ita se habuerit circa Christi Domini meritum et satisfactionem, alibi ostendimus, et de cæteris hominibus id statim attingemus.

28. Consequentia vero prima probatur, tum quia justitia secundum illum conceptum communem justitiæ increatæ, et soli commutativæ creatæ, non est justitia absolute et in communi sumpta, quia non est communis ad justitiam commutativam et legalem; neque etiam potest alia particularis determinatio illi addi, ut patet facile discurrendo per omnes species justitiæ hactenus excogitatas; ergo optime dicitur esse justitia commutativa

abstrahens a creata et increata; tum etiam quia tota definitio justitiæ commutativæ formaliter sumpta, ut a nobis declarata est, convenit huic communi rationi justitiæ, et consequenter etiam justitiæ divinæ secundum modum proprium. Unde tandem possumus retorquere argumentum quod fiebat contra nos; nam justitia commutativa est quæ constituit æqualitatem in datis et acceptis; sed in Deo est justitia constituens æqualitatem in datis et acceptis, formaliter hos terminos intelligendo, ut supra declaravimus; ergo est in Deo propria justitia commutativa.

29. *Commutativa justitia increata quomodo differt a creata. — Secunda differentia. — Tertia differentia.* — Ut autem intelligatur differentia inter justitiam commutativam increatam et creatam, quam in secunda parte assertionis tetigimus, adverto plures differentias excogitari posse inter jus justitiæ commutativæ, quod habet unaquæque creatura respectu alterius, et quod habet respectu Dei. Prima est, quod potest una creatura habere jus in aliam independens a voluntate et promissione ejus, quia vel ex natura sua, vel ex speciali dono Dei, vel alio titulo potest habere tale dominium vel jus, sine ullo concursu vel dependentia alterius creaturæ. Et eadem ratione, ex vi talis juris, ex naturali rectitudine rationis oritur in alia creatura necessitas quædam non violandi illud jus, seu servandi illud, quatenus ad illius munus spectat. At vero respectu Dei nullum esse potest jus justitiæ, quod ab ipso collatum non sit; quia cum sit aliquod bonum, necesse est esse collatum ab ipso; et eadem ratione semper ab illius voluntate pendet; ideoque dominium creatum ex sola vi sua non potest esse tale, ut Deo inferat necessitatem servandi vel solvendi illud, nisi in virtute prioris voluntatis et promissionis ejus; quia voluntas divina semper est libera suprema libertate, et ideo, nisi se ipsa necessitet, ut sic dicam, ex priori suppositione seu promissione (quæ potius est rectitudo et immutabilitas, quam necessitas), a nullo objecto creato necessitari potest ad aliquid agendum extra se, conferendum aut conservandum. Secundo, jus creaturæ unius respectu alterius potest esse omnino præcisum a jure vel dominio illius; quia quælibet creatura habet jura vel dominia finita; neque in hoc est ordo per se et essentialis inter creaturas capaces domini et juris, ut sunt solæ intellectuales et rationales; nam quod unus homo sit sub dominio

alterius, et est accidentarium ex aliqua humana introductione vel conditione, et non est intrinsece in omnibus actibus et rebus quæ subesse possunt humano dominio. At vero Deus ita est supremus et universalis dominus omnium, ut nullum bonum, dominium, aut jus possit in creatura inveniri, quod non necessario sit sub dominio Dei, altiori et perfectiori modo; hoc enim spectat ad supremam Dei perfectionem, et oritur ex intrinseca dependentia cujuscumque boni creati a potestate et voluntate Dei. Atque hinc fit tertio, ut quando creatura habet proprium jus justitiæ commutativæ in aliam, quodammodo sit illi superior, habeatque eam sibi subjectam secundum eam rationem; quia ex vi sui juris necessitatem illi infert servandi vel solvendi tale jus, necessitatem (inquam) per se loquendo directivam, et si vires habeat, etiam coactivam, quantum est ex vi talis juris, si aliter non possit æqualitatem illius ab alia creatura obtinere. At vero respectu Dei, fieri non potest ut creatura tale jus habeat, quia manifeste supponit imperfectionem in debitore talis juris; esse enim subjectum alteri, quacumque ratione, imperfectio est, vel imperfectionem supponit; maxime vero si ex proprio et intrinseco jure alterius talis subordinatio oriatur. Repugnat etiam hoc cum supremo dominio Dei, ut est declaratum ex dictis.

30. *Justitiæ commutativæ diversæ sunt si diversa respiciant jura.* — Satis igitur jam constat, si rationalis creatura ad Deum comparata habere potest aliquod proprium justitiæ jus, illud esse longe diversum a quolibet jure justitiæ commutativæ, quod una creatura habet respectu alterius; nam differentiæ assignatæ satis ostendunt formalem differentiam inter talia jura. Rursus hinc ulterius constat justitias, quæ respiciunt hæc diversa jura, differre etiam inter se formaliter, secundum proprias et quasi specificas rationes justitiæ commutativæ. Probatur, quia differunt in propriis objectis formalibus, nam formale objectum justitiæ est jus alterius; ergo justitiæ, quæ intra latitudinem commutativæ justitiæ respiciunt jura diversarum rationum, formaliter differunt sub illa communi ratione; quia est distinctio orta ex objectis formalibus, seu considerata in ordine ad illa; et non solum ex distinctione quasi materiali ipsarum virtutum, quatenus una increata est et alia creata. Denique hinc constat, licet justitia divina simpliciter sit excellentior, utpote habens omnem

justitiæ rationem prorsus alienam ab omni imperfectione, nihilominus tamen justitiam commutativam humanam excedere in quibusdam proprietatibus pertinentibus ad quendam majorem rigorem justitiæ, ut sunt omnimoda distinctio in jure seu dominio, et similia, quæ ex differentiis supra positis colliguntur. Nec mirum quod in his conditionibus excedat humana justitia, quia non pertinent ad perfectionem simpliciter.

31. Quod si quis mordicus affirmet has conditiones esse de ratione formali justitiæ commutativæ simpliciter dictæ, ideoque non esse tribuendam Deo, non est cum eo multum contendendum, quia erit tantum de nomine contentio. Et fortasse multi ex antiquis Theologis locuti sunt, ducti communi usu loquendi, de justitia commutativa, secundum eum specialem modum quo inter homines exercetur. Verumtamen, si rem ipsam abstractius et altius contemplerur, inveniemus justitiam commutativam posse simpliciter concipi, quia rationes formales horum attributorum non sunt sumendæ ex omnibus conditionibus, quas in hominibus habent, etiamsi non omnino materiales sint, sed ex objecto formali limitato ad capacitatem humanam provenire videantur; alias etiam misericordia vel amor ad alterum non erit in Deo formaliter; nam misericordia creata necessario supponit subjectum, et in eo aliquam miseriam, ut ejus misereri possit; et ita respicit ut objectum formale miseriam, quæ se habet per modum privationis alicujus boni, ut sublevandam; Deus autem, ut misereatur, nullam privationem necessario respicit; nam eorum, qui nihil antea erant, miseretur cum eis confert esse. Similiter amor humanus supponit in alio bonum, ut illud amet; et hoc pertinet ad objectum formale suum; amor autem divinus non supponit in creatura, sed confert bonum quod amat. In his ergo attributis seu affectibus, necessario dicendum est rationes formales objectorum ipsorum non esse sumendas secundum humanam limitationem, sed secundum abstractiorem considerationem, seu convenientiam; ergo similis ratio inventa est in aliis, ubicumque fuerint.

32. *Regula ad cognoscendum sitne in Deo formaliter virtus aliqua.* — Et sine dubio nulla videtur aptior regula posse constitui ad intelligendum an affectus aliquis seu munus virtutis, quod in hominibus invenitur, secundum propriam ac specificam rationem suam in Deum formaliter ac proprie transferatur,

quam hæc, nimirum, ut inspiciamus an talis actus virtutis secundum aliquid sibi proprium, et in quo ab aliis actibus virtutum et objectis earum in nobis distinguitur, in Deo inveniantur secundum formalem aliquam convenientiam in aliqua honestate virtutis; ubicumque enim hoc invenitur, talis virtus vere ac formaliter dicetur esse in Deo secundum propriam rationem formalem suam. Ratio est clara, quia specifica nomina harum virtutum primo sunt imposita ad significandas has virtutes in hominibus quantum ad nominis impositionem; hæc enim a rebus prius nobis notis incipit, ut recte declaravit D. Thomas, 1 part., q. 13, artic. 7. Ut autem res significata per tale nomen in Deo formaliter inveniri dicatur, et consequenter tale nomen de Deo proprie dici, non est expectandum ut integra ratio specifica talis virtutis, prout in homine reperitur, in Deo inveniat; id enim impossibile est, quia semper in creatura includit limitationem aliquam, non solum quasi materialem seu entitativam, sed etiam in ordine ad objectum formale, quantum in homine attingi potest, ut in misericordia et amore declaratum est: estque idem in aliis; hæc autem limitatio repugnat divinæ perfectioni, ut per se notum est. Et declaratur præterea, quia, licet dicantur quædam virtutes creaturarum, secundum proprias et específicas rationes inveniri in Deo, esseque attributa ejus, nunquam tamen intelligendum est tales virtutes esse ejusdem speciei in Deo, et in nobis, quantumvis formaliter præscindantur, quod per se notum est; quia non univoce, sed analogice tantum in tali ratione formali conveniunt; unde neque etiam possunt omnino convenire in objecto formali, quasi specifico, et ultimo, cum ratio virtutis et objectum formale proportionem servant. Relinquitur ergo ut specificæ virtutes humanæ solum possint Deo attribui formaliter secundum proprias rationes, secundum aliquam convenientiam, quam in propriis rationibus habent cum perfectione formali Dei, secundum quam concipimus in Deo attributum distinctum ab aliis, ut in exemplo amoris et misericordiæ satis declaratum est; secundum quem modum ostensum jam est munus justitiæ commutativæ in Deo inveniri; non est ergo cur in significatione hujus vocis hæreamus, quando de re constat, neque etiam est cur aliter in hac virtute nominibus utamur quam in aliis, cum modus convenientiæ et attributionis dissimilis non sit.

Quomodo in meritis et præmio justorum conditiones justitiæ commutativæ inveniantur.

33. *Prima conditio.* — Superest jam ut tertiam partem conclusionis probemus; suppositis autem quæ diximus, nemo illam negabit. Nam omnes fatentur, si in aliquo opere Deus potest exercere propriam justitiam commutativam, maxime facere in retributione operum justorum, inter quos etiam Christum Dominum comprehendimus, ac in primo ac singulari loco ponimus; unde, si qui negant in tali opere inveniri hanc justitiam, solum est quia existimant simpliciter et in omni opere Deo repugnare; ergo, posita contraria hypothesi, quam hactenus probavimus, nemo negabit Deum in hoc opere exercere suam justitiam commutativam. Secundo declaratur ex re ipsa, nam in hoc opere inveniantur maxime propriæ conditiones justitiæ commutativæ formaliter sumptæ, prout Deo convenire possunt, quas nunc ad tres revoco. Prima est æqualitas juris, seu rei ad rem; hæc enim invenitur inter meritum et præmium justorum, et a Deo servatur, ut tradit D. Thomas 1. 2, quæst. 114, artic. 3, ubi Cajetanus et alii id observant. Et constat, nam, licet opera in gratia facta physice et secundum entitatem non sint omnino æqualia præmio, seu gloriæ, virtute tamen et secundum moralem valorem sunt æquivalentia, ut nunc suppono, quia de hoc non est controversia. Et similiter quando justus satisfacit pro pœna temporali, quamvis pœna illa sumpta in ratione doloris seu mali non sit æqualis pœnæ purgatorii, in æstimatione morali est ibi æqualitas, ut latius in tom. 4 de Pœnitentia dictum est.

34. *Secunda conditio.* — Secunda conditio ad commutativam justitiam necessaria poni potest, quod interveniat commutatio aliqua secundum æqualitatem dati et accepti; hanc enim nunc admittimus, quidquid sit de absoluta necessitate. Hic autem inveniri patet, quia imprimis inter meritum et retributionem, satisfactionem et veniam, est commutatio quædam, ut expresse docuit D. Thomas, 3 part., quæst. 85, artic. 3, et ipsis terminis est manifestum; quia commutatio nihil aliud est, quam unum pro alio dare aut tollere; quod in hoc opere servatur. Deinde in ea commutatione servatur æqualitas, ut ostensum est. Denique talis æqualitas est inter datum et acceptum, nam homo exhibet meritum, et ac-

cipit præmium; offert satisfactionem et accipit veniam. Et quidem quod ex parte hominis sit acceptio, et ex parte Dei datio, per se notum, atque ita extra controversiam est; quod vero ex parte hominis sit datio sufficiens, et acceptatio ex parte Dei, optime declarat D. Thomas 1. 2, quæst. 114, artic. 1, ad primum et secundum, dicens non oportere ut id, quod homo exhibet Deo, cum meretur, sit aliquid Deo utile, sed satis esse ut in gloriam Dei cedat; hanc enim Deus in suis operibus quærit, et hanc solum exigit a nobis ut apud ipsum mereamur; quam assequimur cum facimus quod vult, et prout vult. Neque enim ad rationem justæ commutationis necesse est ut quod datur, in utilitatem cedat alterius, sed satis est quod fiat secundum exigentiam voluntatis ejus, si alias habet æqualitatem cum mercede.

35. *Objectio. — Solutio.* — Sed instant aliqui, quia si facere aliquid secundum voluntatem superioris, quod illi placet, est opus justitiæ specialis, sequitur in omni opere bono esse datum, et contrapassum; et ita omne opus bonum erit opus justitiæ specialis, quod est omnes virtutes confundere. Sed hoc nullius momenti est, quia hic non agimus de justitia hominis ad Deum, sed Dei ad hominem; et sic verum est omne opus bonum, quatenus meritorium est, esse materiam (ut ita dicam) illius specialis justitiæ, quam Deus exercet, cum retribuit præmia meritorum; quod non est virtutes confundere, sed veram rationem meriti, quæ omnibus communis esse potest, omnibus tribuere; quod fecit D. Thomas 1. 2, quæst. 21. Et ita, quantum ad præsens spectat, imperfinens est objectio; nam, si ex parte hominis loquamur, ut ejus meritis ex justitia respondeat præmium, non est necesse ut fiat ex intentione justitiæ specialis, imo neque ex illa intentione formali gloriæ Dei, sed satis est quod in re ipsa cedant in gloriam Dei, habeantque conditiones illas, quas Deus in eis requirit, sive fiant ex affectu charitatis, sive proxime ex affectu ad retributionem ipsam, quod frequentius est, et humanis exemplis facile declarari posset. Quamvis autem hoc satis sit, addo præterea non repugnare, præsertim in ordine ad satisfactionem, ut omnia opera bona procedant ex speciali virtute justitiæ ad Deum, non elicitive, sed directive; quatenus homo ex intentione solvendi debitum, quæ ad justitiam pertinet, imperat sibi opera satisfactoria, quæ secundum proprias bonitates ad varias virtutes pertinere possunt. Hæc autem intentio

justitiæ non ita proprie accommodatur rationi meriti ut sic, quia tunc homo non operatur ut debitor ad solvendum aliquid, sed potius ad acquirendum, et ut fiat creditor alterius; et ideo non tam ibi habet locum intentio justitiæ quam lucri, quod in præsentia materia pertinet ad virtutem spei, a qua, media tali intentione, possunt imperari quælibet bona opera, ut meritoria sunt, sicut sub altiori intentione possunt imperari a charitate. Justitia autem ad summum posset ibi intervenire, si homo specialiter intenderet condigna Deo obsequia offerre, quia ab eo sperat talem mercedem accipere; et ex nullo horum sequitur confusio virtutum, sed propria earum motiva explicantur, ratione quorum potest una ab alia imperari, seu ad finem suum referri.

36. *Tertia conditio.* — Tertia conditio justitiæ esse potest, ut ex acceptance oriatur debitum, et obligatio justitiæ in retributione ex vi juris comparati ab alio per opus exhibitum, et quasi oblatum ei. Et hanc etiam conditionem in Deo inveniri, et in superiori puncto de justitia in communi, et aliis etiam locis indicatis, sæpe a me probatum est, et, ut opinor, efficaciter ex differentia inter dona quæ Deus gratis dat, et mercedem quam retribuit pro meritis; nam illa sunt gratia, non vero hæc. Quæ differentia non potest fundari in alio, nisi in prædicto debito justitiæ orto ex ipsis operibus sic factis, et consequenter in jure acquisito per illa; nam in omnibus aliis, etiam in debito promissionis simplicis et fidelitatis, possunt priora dona gratuita cum cæteris convenire. Quocirca hæc conditio non solum in meritis et satisfactione justorum, sed etiam in illis solis invenitur, et ideo in eis tantum retribuendis potest hæc justitia divina reperiri. Ut enim ex superioribus constat, Deus non potest constitui debitor, nisi antecedat ejus promissio. Et ut hoc debitum sit ex justitia, oportet ut talis promissio sit per modum pacti, et sub aliqua conditione operis exhibendi ab illo, cui Deus servare debet talem justitiam. Hoc autem genus promissionis et pacti non habet locum in Deo, nisi cum creatura rationali, vel intellectuali in ordine ad opera digna mercede, vel satisfactoria de condigno.

Objectiones contra superiorem doctrinam.

37. *Prima objectio.* — *Secunda.* — Sed hic etiam nobis objicitur, primo quidem, quia si,

supposita promissione, Deus obligatur ex justitia commutativa, etiam sine illa obligabitur; quod aperte est falsum ex omnium sententia, et ex his quæ nos diximus. Sequela vero probatur, nam qui accipit opus aliquod dignum mercede, ex vi illius obligatur ex justitia commutativa ad retribuendum, etiamsi nihil promiserit; ergo vel opera justorum, quæ nos dicimus dari vel offerri modo sufficiente ad justitiam commutativam, sunt ex se æqualia vel digna tali mercede, vel non. Si sunt talia, obligabunt Deum ex justitia, etiamsi nihil promiserit; si vero non sunt talia, etiamsi accedat promissio, non orietur justitia, sed fidelitas tantum. Secundo objicitur specialiter in satisfactione, quia vel satisfactio est æqualis pro injuria vel pro reatu pœnæ, vel non: si est æqualis, ipsa per se et intrinsece facit operantem jam non esse dignum pœna; ergo etiamsi nulla præcedat promissio, necessario tollitur illud debitum per talem satisfactionem. Unde quamvis possit Deus malum illud inferre ei, qui pro peccatis condigne satisfecit, non tamen id potest inferre sub ratione pœnæ, etiam seclusa omni promissione. Si autem satisfactio ipsa per se non sufficit ad pœnam vel injuriam cum æqualitate resarciendam, etiamsi intercedat Dei promissio, nunquam invenietur in eo opere vera justitia; ergo nunquam promissio potest conferre ad debitum justitiæ ex parte Dei.

38. *Quædam solutio proponitur. — Replica.* — Ad primum argumentum respondere soleo, ut ex operatione unius redundet obligatio justitiæ in alio, non satis esse ut opus ipsum sit tali mercede vel stipendio dignum secundum moralem existimationem, sed necesse est ut ex alterius voluntate, et formali vel virtuali pacto cum illo fiat; quia nemo potest ex justitia obligari, præsertim ab alio qui non est superior, nisi intercedente consensu et voluntate ejus. Quod etiam explicare soleo exemplo ejus, qui in aliena vinea non vocatus, neque præcedente aliqua voluntate, laborat sua voluntate, quia dominus vineæ nihil tenetur ei persolvere ex justitia. Sed contra hoc instatur, nam ad summum procedit, quando domino ignorante laborat: at vero, si dominus sciat alium laborare in vinea sua, et opus illius revera cedat in utilitatem vineæ, dominus, ex justitia, tenetur retribuere mercedem, quia jam tacite consentit in opus sibi utile et mercede dignum. Cum ergo justorum opera semper fiant Deo sciente, vel etiam jubente, id satis erit ad obligationem justitiæ,

si in ipsis operibus sit sufficiens ratio dati et accepti, quod possit justitiam fundare, nam propter promissionem non cedunt opera justorum in majorem gloriam Dei, vel honorem, quam per se valeant.

Opus non fundatum in pacto per se non inducere justitiæ obligationem.

39. *Solvitur prima objectio.* — Sed imprimis censeo falsum quod in hac replica sumitur, per se et generatim intellectum; nam aliud est videre et consentire in opus mihi utile, aliud vero consentire in illam utilitatem tanquam emptam et digna mercede solvendam: illud enim prius generalius est, unde ex illo præcise non infertur posterius. Qui ergo videt alium laborantem in suam utilitatem, et tacet, acceptat quidem laborem, sed potest acceptare ut beneficium, et liberale donum ab alio præstitum; quod tamen fortasse non acceptaret, si sciret pro illo esse redditurum pretium. Et quamvis habeat animum non persolvendi, non propterea tenetur ex justitia alium impedire, nec declarare animum non retribuendi mercedem, aut non accipiendi illam utilitatem, nisi gratis fiat. Quod aliis exemplis, quæ magis sunt in usu, facile declarari potest: nam contingit sæpe in curiis principum, ut aliquis, verbi gratia, quotidie honoris causa alium comitetur, vel præsens domui ejus adsit; quod si ex pacto faceret, sine dubio mereretur retributionem ex justitia: at quando id faciat voluntate sua, etiamsi alius videat et taceat, imo licet se gaudere ostendat, non propterea censetur moraliter ex justitia obligari; imo, si talis obligatio oriretur, sæpe male faceret tale obsequium admittendo. Rursus multa sunt utilia quæ, si pretio sunt emenda, prudentes homines ea excusant; si autem liberaliter donentur, vel fiant, libentissime acceptantur, ut per se constat; ergo, si talia fiant ex pacto et promissione, semper inducunt obligationem justitiæ, non vero si sine illa fiant, etiam cum scientia et tacita acceptance voluntatis; ergo stante in illo opere eadem æstimatione et utilitate, ut inducat obligationem justitiæ, necesse est ut ex pacto fiat.

40. *Utilitas et scientia operis alterius quando pariant obligationem justitiæ.* — Illa ergo doctrina moralis, quod utilitas et scientia operis alterius sufficiunt ad obligationem justitiæ, ita generatim ac nude sum-

pta, et per se loquendo, falsa est. Dico autem, *Per se loquendo*, nam, si ex circumstantiis personarum et operis, moraliter constaret ibi intervenire pactum tacitum, jam tunc ratione illius oriretur obligatio justitiæ; quia in moralibus tantum operari solet consensus tacitus, sicut expressus, quando cadunt in idem. Quam ultimam particulam notanter addo, quia aliud est tacite consentire in utilitatem, aliud in pactum implicitum; quia, ut dixi, potest quis acceptare utilitatem per sese, non vero cum onere; et ideo prior consensus non infert obligationem justitiæ, sicut posterior, quia non versatur circa idem, id est, circa pactum, quod est fundamentum hujus obligationis justitiæ. Exemplum vero talis pacti impliciti erit, si persona laborans in alterius utilitatem, talis sit conditionis, ut ex illo vel simili ministerio vivat, nec soleat nisi propter stipendium illud facere; et alioqui tale obsequium sit alteri necessarium moraliter loquendo, vel saltem ita consuetum, ut propter illud soleat operarios conducere; his enim, et similibus concurrentibus conditionibus, facile intelligitur, et ex parte laborantis id non facere nisi propter stipendium, et ad obligandum alterum ex justitia; et ex parte alterius videntis et tacentis, acceptare non solum opus, sed etiam conditionem ejus.

41. Atque hinc secundo dicitur, etiamsi id totum daremus inter homines, esse longe diversam rationem respectu Dei. Primo quidem, quia illud, quod dicitur de tacito consensu, tunc maxime induceret obligationem justitiæ, quando is qui laborat, nullo titulo est debitor talis rei vel operis; nam si vel ex gratitudine sola ad illud teneatur, cur non poterit alius hoc nomine, et absque alia obligatione illud acceptare? Quid si is, qui laborat, sit servus, numquid labor ejus poterit dominum obligare ex justitia, propter solam scientiam, vel consensum, si omnis promissio vel pactio excludatur? Minime sane, ut per se notum est. Creatura ergo respectu Dei multis aliis titulis est obnoxia, et ideo, quamvis revera opera ejus justa, et in gratia facta, cadant in divinam laudem et gloriam, Deus tamen posset illa acceptare tanquam obsequia ex gratitudine debita, vel ut labores ejus qui est naturaliter servus suus; ideoque nisi aliud pactum intercedat, non potest inde oriri in Deo obligatio justitiæ. Omitto, etiam filio laboranti in vinea patris nihil deberi ex justitia, secluso alio pacto: justus autem etiam comparatur ad Deum, sicut filius adoptivus, qui hoc titulo

posset ad talia opera obligari, etiam sine mercede. Adde denique, secluso hoc pacto et promissione, non esse quidem ex parte Dei propriam justitiæ obligationem, et consequenter tunc retributionem meritorum non fuisse futuram ex hac ipsa justitia, quam hactenus declaravimus; nihilominus tamen etiam sine promissione posse intercedere aliquam rationem meriti et præmii, cujus retributio ex parte Dei etiam pertineret ad aliquam rationem justitiæ latius sumptæ. Quæ autem illa sit, et quomodo sit intelligenda, declarabimus postea, cum justitiam distributivam et legalem explicaverimus.

Non teneri semper creditorem ad acceptandam satisfactionem, si pactum non præcessit.

42. *Solvitur secunda objectio. — Principium ex quo deducitur objectio.* — Secunda objectio procedit, ut existimo, ex falso quodam principio, nimirum, quoties offertur creditori res æqualis rei debitæ, et debitorem sui obligationi justitiæ satisfacere, et creditorem teneri ad acceptandum; quod si facere nolit, hoc ipso remittere in virtute debitum, a quo alius liber relinquitur; vel certe, quamvis ipse non remittat, ipsam actionem debitoris satisfaciens, quantum est ex se, et per sese tollere ipsum debitum, quia jam est facta æqualitas, cum obligatio justitiæ fuerit expleta. Ex quo principio infertur aliud, quoties creditor acceptat satisfactionem, quæ nec per sese necessario expellit debitum, neque ipsum creditorem cogit aut obligat ad acceptandum, talem obligationem non esse æqualem neque condignam; ideoque si a creditore acceptetur, non esse opus justitiæ, sed aut meræ liberalitatis, si nulla promissio interfuit; vel fidelitatis, si hæc præcessit. Et ratio redditur, quia, si satisfactio fuisset æqualis, jam medium justitiæ fuisset constitutum aut restitutum; ergo non posset ultra obligatio justitiæ manere, nec creditor posset aliquid juste exigere; ergo, si hoc potest, quandoquidem potuit priorem satisfactionem non acceptare, signum est illam satisfactionem non fuisse æqualem; repugnantia ergo est satisfactionem esse æqualem, et nihilominus esse non acceptabilem, servato ordine justitiæ.

43. *Alia quæ deducuntur ex eodem principio.* — Atque ex his principiis inferuntur